

Prológus

- Oslo – felelte a férfi, és a szájához emelte a whiskypoharat.
- A hely, amit a legjobban szeretsz? – kérdezte Lucille.

Mielőtt bólintott volna, a férfi maga elé bámult, mint akinek meg kell fontolnia a választ. A nő figyelte, ahogy iszik. Magas volt, még a bárpultnál ülve is Lucille fölé tornyosult. Legalább tíz, de akár húsz évvel is fiatalabb lehetett a nőnél, aki hetvenkettő volt. Az alkoholisták korát nehéz megállapítani. Az arcát és a testét mintha fából faragták volna, vékony volt, és kemény. A bőre sápadtan világított, az orrát finom, kék erek hálózta be, vérekes szemének írisze koptatott farmerre emlékeztetett. Nyilván vadul élt. Vadul ivott. Vadul zuhant. És talán vadul szeretett is, mert az elmúlt hónapban, amelynek során bekerült a Creatures törzsvendégei közé, Lucille többször észrevette, hogy a pillantásában fájdalom villan. Mindig egyedül ült a bárpultnál, mint egy kivert kutya. Bronco, a műbika mellett szokott görnyedezni, amelyet Ben, a bár tulajdonosa a később hatalmasat bukott *Városi cowboy* forgatásán nyúlt le, ahol kellékesként dolgozott. A bika arra emlékeztette a betérőket, hogy Los Angeles nem filmsikerekre épült, hanem egy anyagi és személyes kudarcokból álló szemétdombra. Az elkészült filmek több mint nyolcvan százaléka fiaskónak bizonyult, és csak veszteséget termelt, az USA-ban itt élt a legtöbb hajléktalan, és mindezt olyan népsűrűség tetézte, amihez hasonlót talán csak Mumbaiban találni. A forgalom fojtogatta a várost, bár fennállt annak a lehetősége, hogy az utcai bűnözés, az erőszak és a drogok előbb végeznek vele.

De a nap sütött. Igen, az az átkozott kaliforniai fogorvosi lámpa soha nem hunyt ki, sütött könyörtelenül, és a fényében a hamis város minden ócskasága gyémántként ragyogott. Pedig a valóság teljesen más volt. Ezt Lucille nagyon jól tudta, hiszen valaha színpadon állt. Meg a színpad mögött is.

A férfi, akit megszólított, biztosan nem állt soha színpadon, azt Lucille azonnal kiszimatolta volna. És olyannak sem tűnt, aki csodálattal, reménytelen vagy irigykedve nézi a rajta állókat. Inkább úgy nézett ki, mint akinek minden mindegy. Akinek elég a maga dolga. Talán zenész? Olyan Frank Zappa-szerű fickó, aki a Laurel Canyon egyik pincéjében csinálja az érthetetlen zenéjét, és akit soha nem fedeztek fel, és soha nem is fognak?

Miután már egy ideje ide járt a bárba, elkezdték egymást kurtán üdvözölni Lucille-lel, ahogy azok szokták, akik komolyan veszik az ivást, és már délelőtt nekiveselkednek. De most történt meg először, hogy a nő mellé telepedett, és meghívta egy italra. Vagyis igazából kifizette a már megrendelt italát, amikor látta, hogy Ben olyan arckifejezéssel nyújtotta neki vissza a hitelkártyáját, amelyből egyértelműen kiderült, hogy nincs rajta pénz.

– És Oslo viszontszeret téged? – folytatta Lucille. – Ez itt a kérdés.

– Nem igazán – felelte a pasas.

Amikor végigsimított rövidre vágott, itt-ott öszülő, piszkosszőke haján, Lucille észrevette, hogy az egyik középső ujját fémprotézis helyettesíti. Nem lehetett volna jóképűnek nevezni, és a helyzeten nem javított a szája sarkától J alakban a füléig húzódó, májszínű sebhely sem, ami miatt horogra akadt hálnak látszott. De volt benne valami. Valami csúnyán vonzó és kicsit veszélyes, mint Lucille néhány kollégájában. Christopher Walkenben. Nick Nolte-ban. És a válla széles volt. Bár talán csak azért tűnt szélesnek, mert amúgy zörögtek a csontjai.

– Ja, hát őket akarjuk a legjobban – állapította meg Lucille. – Akik nem szeretnek minket viszont. Akikről azt hisszük, hogy szeretni fognak minket, ha kicsit jobban megerőltetjük magunkat.

– Maga mivel foglalkozik? – kérdezte a pasas.

– Iszom – válaszolta Lucille, és felemelte a whiskys poharát. – Meg macskákat etetek.

– Hm.

– De nyilván arra vagy kíváncsi, hogy ki vagyok. És... – Lucille az italát kortyolgatva próbálta eldönteni, melyik verzióval álljon elő. A társasági használatra szánttal vagy az igazival. Letette a poharat, és elhátározta, hogy jöjjön a második, lesz, ami lesz. – Színésznő vagyok, akinek egyetlen nagy szerep jutott. Júliát játszottam a *Rómeó és Júlia* máig legjobb filmváltozatában, amire viszont a kutya sem emlékszik. Egyetlen

nagy szerep talán kevésnek tűnik, de több, mint ami ebben a városban a legtöbb színésznek jut. Háromszor voltam házas, két férjem gazdag producer volt, mindkettőtől elváltam, és anyagilag igazán jól jártam, ami szintén több, mint ami a legtöbb színésznek jut. Egyedül a harmadik férjemet szerettem. Színész volt, igazi Adonisz, de pénz, önfegyelem és lelkiismeret nélkül. Minden megtakarításomat elverte, és lelépett. Még mindig szeretem, hogy égne el a pokolban!

Felhajtotta a maradék italát, letette a pultra a poharát, és jelezte Bennnek, hogy kér még egyet.

– És mert mindig azt akarom, amit nem kapok meg, befektettem a nem létező pénzemem egy filmbe, amiben volt egy hatalmas szerep egy idősebb nő számára. Intelligens forgatókönyv, jó színészek, a rendezőnek van mondanivalója; vagyis a projektről messziről ordított, hogy bukásra van ítélve. Ez vagyok én. Álmodozó vesztes és tipikus Los Angeles-i.

A J alakú sebhelyes pasas elmosolyodott.

– És ezzel kifűjt az öniróniám – közölte vele Lucille. – Hogy hívnak?

– Harrynak.

– Nem beszélsz sokat, Harry.

– Hm.

– Svéd vagy?

– Norvég.

– Menekülsz valami elől?

– Úgy nézek ki?

– Igen. Látom, van jeggyűrűd. A nejed elől futsz?

– Meghalt.

– Aha. A gyász elől. – Lucille koccintásra emelte a poharát. – Szeretnéd tudni, én melyik helyet szeretem a legjobban? Ezt itt. A Laurel Canyont. Nem azt, amilyen most, hanem amilyen a hatvanas évek végén volt. Itt kellett volna lenned, Harry. Már ha egyáltalán a világon voltál akkor.

– Ja, persze.

Lucille a Ben mögötti falon lévő bekeretezett fényképekre bökött.

– Az a rengeteg zenész! Crosby, Stills, Nash és... Hogy is hívják a negyediket?

Harry megint elmosolyodott.

– The Mamas and the Papas – folytatta Lucille. – Carole King. James Taylor. Joni Mitchell. – Az orrát ráncolta. – Úgy nézett ki, mint aki ket-

tőig sem tud számolni, de nem vetette meg a hancúrozást. Még Leonardot is megszerezte magának. Egy hónapig együtt laktak. Egy éjszakára én is megkaptam.

– Leonard Cohent?

– Személyesen. Remek, barátságos férfi. Tanultam tőle valamit a versírásról. A legtöbben elkövetik azt a hibát, hogy egy jó mondattal indítanak, aztán írnak valami gyenge kínrímet. Pedig az a trükk, hogy a kevésbé jót kell az első sorba írni. Ott senki sem veszi észre. Ha az ember kitalál egy olyan szép mondatot, mint a „*Your hair on the pillow like a sleepy golden storm*”,* és aztán a rím miatt utána írja azt a banalitást, hogy „*We made love in the morning, our kisses deep and warm*”,** akkor tönkreteszi az egészet. De ha megcseréli a két sort, és azt írja, hogy „*We made love in the morning, our kisses deep and warm, your hair on the pillow like a sleepy golden storm*”, akkor mindkét sor természetesen elegánsnak fog tűnni. Ilyennek halljuk, mert azt hisszük, hogy a költő ugyanabban a sorrendben gondolkodik, mint amiben ír. Ez nem is furcsa, hiszen az emberek ahhoz vannak szokva, hogy ami történik, az annak a következménye, ami korábban történt, és nem fordítva.

– Hm. Hogy ami történik, az annak a következménye, ami történni fog?

– Pontosan, Harry. Érted?

– Nem vagyok benne biztos. Tudna mondani egy példát?

– Hát persze.

Lucille felhajtotta az italát. Harry nyilván kihallott valamit a hangjából, mert megemelte az egyik szemöldökét, és gyorsan körbepillantott a bárban.

– Most az történik, hogy elmesélem neked, hogy egy filmterv miatt adósságba vertem magam. – A nő a félig leeresztett redőny mögötti mocsokos ablakon keresztül kinézett a poros parkolóra. – És ez nem véletlen, hanem annak a következménye, ami történni fog. Az autóm mellett ugyanis egy fehér Camaro áll.

– Ketten ülnek benne – válaszolta Harry. – Húsz perce jöttek.

Lucille bólintott. Ez megerősítette benne, hogy nem tévedett, amikor magában végül eldöntötte, mi lehet a férfi foglalkozása.

* Hajad a párnán, mint álmos aranyvihar.

** Reggel szeretkeztünk, csókjaink mélyek és forrók.

– Ma már láttam őket egyszer, a házam előtt. Nem lepődtem meg, mert korábban figyelmeztettek, hogy küldeni fogják a behajtókat. Persze nem hivatalos behajtókat. Hogy úgy mondjam, nem bankban vettem fel a kölcsönt. Most kimegyek a kocsimhoz, és valószínűleg lesz hozzám pár szavuk. Felteszem, hogy egyelőre megelégszenek a fenyegetőzéssel.

– Hm. Ezt most miért mondja el nekem?

– Mert rendőr vagy.

Harry szemöldöke megint a magasba szökött.

– Tényleg?

– Apám rendőr volt, és úgy tűnik, benneteket fel lehet ismerni, bár-hová valók vagytok a világon. Az a lényeg, hogy meg akarlak kérni, hogy kísérj haza! Ha hangoskodni kezdenek, vagy nekiállnak fenyegetőzni, akkor jó lenne, ha ki tudnál menni a verandára, és... hát szóval rendőrnek tudnál tünni, hogy elhúzzanak a francba. Bár meg vagyok róla győződve, hogy ilyesmire nem fog sor kerülni, de nagyobb biztonságban érezném magam, ha szemmel tudnál minket tartani.

Harry kutató pillantással méregette a nőt.

– Oké – felelte egyszerűen.

Lucille meghökkent. Nem volt kicsit túl könnyű rávenni? De volt valami szilárdság a férfi szemében, ami miatt bízott benne. Mondjuk az Adoniszában is bízott. Meg a rendezőben és a producerben. Meg úgy egyáltalán.

– Kimegyek – közölte Harryval.

Harry Hole a kezébe vette a poharát. Az olvadó jégkockák alig hallható zörgését figyelte. Nem ivott. Egy centje sem maradt, és elért az út végére. Élveznie kellene az italát. A pult mögötti képek egyikére nézett. Fialakorának kedvenc íróját, Charles Bukowskit ábrázolta a Creatures előtti téren. Bentől tudta, hogy a hetvenes években készült. Bukowski átkarolta egy haverját, mögöttük mintha felkelt volna a nap. Mindketten hawaii ingben feszítettek, pillantásuk ködös volt, pupillájuk apró ponttá szűkült, és olyan diadalittasan vigyorogtak, mintha nagy nehézségek árán sikerült volna meghódítaniuk az Északi-sarkot.

Harry a hitelkártyájára bámult, amit Ben elé hajított a pultra.

Üres. Kész. Semmi sem maradt. Küldetés teljesítve. Hiszen ezt a célt tűzte ki maga elé. Hogy addig iszik, amíg semmi sem marad. Sem pénz, sem napok, sem jövő. Már csak az volt hátra, hogy kiderítse, elég bátor

– vagy gyáva-e – ahhoz, hogy lezárja ezt az egészet. A panzióban a matracra alatt egy régi Beretta várta. Huszonöt dollárért vette a hajléktalanoktól, akik a Skid Row negyedben laktak kék sátrakban. Három golyó volt benne. A tenyerébe fektette a hitelkártyát, és megszorította. Megfordult, és kinézett az ablakon. Az idős hölgy átvágott a parkolón. Milyen kicsi! Gyors léptű, törekeny, mégis erős. A bézs nadrágjához illő rövid blézert viselt. Régimódi, de ízléses öltözködési stílusa a nyolcvanas éveket idézte. Délelőttöként valósággal bevonult a bárba. Mint egy díva. A nézőközönsége általában kettő, legfeljebb nyolc főből állt.

– Megjött Lucille! – jelentette Ben mindig, mielőtt kérés nélkül készíteni kezdte volna a nő szokásos mérgét, a whisky sourt.

De Harryt nem Lucille bevonulása emlékeztette az anyjára, aki a Radiumhospitaletben halt meg, megejtve ezzel az első sebet a tizenöt éves Harry szívéen, hanem Lucille szelíd, nevető, mégis szomorú pillantása, amely jó, de csüggedt lélekről árulkodott. A törődés, amellyel mások felé fordult, amikor az egészségügyi problémáikról, a szerelmi életükről vagy a hozzátartozóikról kérdezte őket. És a tapintat, amelyet Harryval szemben tanúsított, amikor hagyta nyugodtan ücsörögni a pultnál a helyiség másik végében. Az anyja szüksézásszony volt, de mégis a családjuk irányítótornya, idegközpontja, aki olyan észrevétlenül mozgatta a szálakat, hogy könnyen azt lehetett hinni, a férje hozza helyette a döntéseket. Biztonságos ölelésére mindig lehetett számítani, és mindent megértett. Harry mindennél jobban szerette, ezért vált az Achilles-sarkává. Egyszer másodikban valaki óvatosan megkopogtatta az osztálytermük ajtaját. Az anyja hozta utána a tízóraját, amit otthon felejtett. Harry arca azonnal felragyogott, mielőtt meghallotta volna, hogy pár osztálytársa felnevet. Kimasírozott a folyosóra, és dühöngve közölte az anyjával, hogy kellemetlen helyzetbe hozta, nincs szüksége ételre, és menjen haza. Az asszony szomorúan rámosolygott, átadta neki a tízórait, végigsimította az arcát, és már indult is. Soha nem hozta fel az esetet. Ezt is értette, ahogy mindig mindent. És amikor Harry aznap este lefeküdt, ő is megértette. Hogy nem az anyja miatt érezte magát kellemetlenül. Hanem mert mindenki látta. A szeretetét. A sebezhetőségét. A következő években gyakran gondolt arra, hogy elnézést kér, de mindig arra jutott, hogy hülyeség.

A kavicsal felszórt parkolóban porfelhő támadt, és egy pillanatra körbevette Lucille-t, aki megfogta a napszemüvegét. A fehér Camaro

anyósülés felőli ajtaja kinyílt, és kiszállt rajta egy napszemüveges, piros pólóinges pasas. Az autó elé lépett, és elállta Lucille útját.

Harry arra számított, hogy váltanak pár szót, de a pasas megragadta Lucille karját, és a Camaro felé kezdte rángatni. A nő a talajba mélyesz-tette a cipője sarkát. Harrynak akkor tűnt fel, hogy a kocsni rendszám-táblája nem amerikai. Azonnal felpattant a bárszékről, és a kijárat felé rohant. A könyökével nyitotta ki az ajtót. Elvakította a napfény, és majd-nem megbotlott a lefelé vezető két lépcsőfokon. Be kellett látnia, nagyon messze van attól, hogy józan legyen. A két kocsni felé indult, a szeme fokozatosan szokott hozzá a fényhez. A parkoló mögött, a zöld dombon kanyargó út túloldalán álmos üzlet állt, de Lucille-en és az őt rángató idegenen kívül egy lelket sem lehetett látni.

– Rendőrség! – ordította Harry angolul. – Engedje el!

– Ne avatkozzon közbe, uram! – válaszolta a férfi.

Ebből Harry arra következtetett, hogy megegyezik a hátterük. Ilyen helyzetben csak rendőrök használnak udvarias nyelvezetet. Azzal is tisztában volt, hogy a fizikai összecsapás elkerülhetetlen, és a közelharc első számú szabálya egyszerű: nem szabad várni. Aki először és a lehető legagresszívebben támad, nyer. Ezért nem lassított. Az ellenfele nyilván rájött, mit tervez, mert eleresztette Lucille-t, és a háta mögé nyúlt. Amikor előhúzta a kezét, fényes pisztolyt tartott benne, amit Harry azonnal felismert: Glock 17. Egyenesen rászégezve.

Harry lassított, de nem állt meg. A pasas célba vette. A hangját félig elnyomta egy mellettük elhúzó pick-up.

– Menjen vissza oda, ahonnan jött, uram! Most!

De Harry csak haladt tovább. Hirtelen rájött, hogy még mindig a jobb kezében tartja a hitelkártyáját. Hát így lesz vége? Egy idegen ország poros parkolójában, napfényben fürödve, teljesen leégve és meglehetősen elázva, miközben megpróbálja megtenni azt, amit nem tudott az anyja esetében, amit nem tudott megtenni senkinek az esetében, akit valaha szeretett?

Félig lehunyta a szemét, és úgy fogta az ujjai közé a hitelkártyáját, hogy fegyverként tudja használni.

Annak a Leonard Cohen-dalnak a címe járt a fejében, amelyet Lucille korábban rosszul idézett. *Hey, that's no way to say goodbye.**

Hát dehogynem.

* Hé, így nem lehet elbúcsúzni.

Első fejezet

Péntek

Nyolc óra volt. A szeptemberi nap fél órája ment le Oslo felett, és eljött az ideje, hogy a háromévesek lefeküdjenek.

Katrine Bratt felsóhajtott, majd belesuttogott a telefonba.

– Nem tudsz aludni, kicsim?

– A natyi nem tud énekelni – felelte egy gyerekhang szipogva. – Hol vaty?

– Dolgoznom kell, drágám, de nemsokára otthon leszek! Énekeljen kicsit anya?

– Igen.

– De akkor be kell csuknod a szemed.

– Igen.

– Blåmann?

– Igen.

Katrine halkán, mély hangon énekelni kezdte a melankolikus dalt.

*Blåmann, blåmann, bukken min, tenk på vesle guten din.**

Elképzelni sem tudta, miért van az, hogy a norvég gyerekek több mint száz éve egy olyan történetre szeretnek elaludni, amelyben egy aggódó fiú azon töpreng, miért nem érkezett haza a legelőről a kedvenc kecskéje, Blåmann, és attól fél, hogy elragadta és halálra marcangolta egy medve. Mindenesetre a fia már az első versszak után egyenletesebben lélegzett, a második után pedig az anyósa suttogott bele a kagylóba.

– Elaludt.

– Köszönöm – felelte Katrine. Olyan régóta guggolt, hogy muszáj volt megtámaszkodnia. – Megyek, amilyen gyorsan csak tudok!

– Nem kell sietned, drágám. Én köszönöm, hogy hívtál. Tudod, annyira hasonlít Bjørnre, amikor alszik.

* Blåmann, Blåmann, én bakom, gondolj a fiacskádra!

Katrine nyelt egyet. Erre szokás szerint most sem tudott válaszolni. Nem mintha nem hiányzott volna neki Bjørn, vagy nem örült volna, hogy a férfi szülei a fiukat látják Gertben. Hanem egyszerűen azért, mert nem volt igaz.

Inkább az előtte álló feladatra koncentrált.

– Nem semmi altató – jegyezte meg Szung-min Larsen, amint odalépett hozzá, és leguggolt mellé. – „Talán holtan fekszel” – idézte a dal egyik sorát.

– Tényleg nem semmi, de ha egyszer ezt akarja – felelte Katrine.

– Ha ezt akarja, akkor ezt kapja – mosolygott a kollégája.

– Gondoltál már arra, hogy gyerekként feltétlen szeretetet várunk a szüleinktől anélkül, hogy bármivel viszonznánk? Igazából paraziták vagyunk. De aztán felnövünk, és a dolgok teljesen megváltoznak. Szerinted pontosan mikor veszítjük el a hitet abban, hogy feltétel nélkül lehet minket szeretni csupán azért, amik vagyunk?

– Arra célszol, hogy ő itt mikor veszítette el?

– Igen.

A fiatal nő holtteste a földön feküdt az erdőben. A nadrágját és a bugyiját a bokájáig letolták, de vékony pehelykabátjának cipzárja fel volt húzva. A csillagos ég felé fordított arca falfehérnek tűnt a helyszínelők által felállított reflektorok fényében. A sminkje, amely mintha többször benedvesedett, majd megszáradt volna, csíkokba gyűlt a bőrén. Agyonvegyszerezett haja az arca egyik felére tapadt. A szája duzzadt a szilikontól, műszempillája a levegőbe karmolt az egyik szeme körül, amely besüppedt a szemgödrébe, és tompán elmeredt a két rendőr mellett. A műszempilla a másik szemről sem hiányzott, de maga a szem igen. A holttest talán a nehezen lebomló műanyagok miatt maradt a körülmények ellenére viszonylag épen.

– Felteszem, hogy Susanne Andersen az – közölte Szung-min Katri-nével.

– Szerintem is – válaszolta a nő.

Más osztályokon dolgoztak. Katrine az oslói rendőrség gyilkossági csoportjánál, Szung-min pedig a Kriposnál. A huszonhat éves Susanne Andersen tizenhét nappal korábban tűnt el, utoljára a húsz perc sétára lévő Skullerud metróállomáson vette fel egy térfigyelő kamera. Nem ő volt az egyetlen, akit keresett a rendőrség. A huszonhét éves Bertine Bertilsen autóját egy parkolóban találták meg a Grefsenkollenen, a város

egy másik részén fekvő kirándulóhelyen. Az előttük fekvő nő haja szőke volt, mint Susannának a térfigyelő kamera felvételein, míg Bertine a családjá és a barátai beszámolóí szerint most éppen barnára festette a haját. A holttest lábán nem látszott tetoválás, Bertinének pedig volt egy Louis Vuitton-logó a bokáján.

A szeptember addig viszonylag hűvös és száraz volt, és a hulla bőrének kék, lila, sárga és barna elszíneződéseit okozhatta az, hogy majdnem három hete a szabadban feküdt. Ugyanez volt érvényes a szagra is, amelyet a testnyílásokból szivárgó gázokra lehetett visszavezetni. Az orrlyukak alatt fehér folt látszott. Gomba. A nyakon lévő széles sebben sárgásfehér, vak légylárvák nyüzsögtek. Katrine már olyan sokszor látott ilyesmit, hogy nemigen reagált rá. Harry szerint a legyek olyan hűségesek, mint a Liverpool rajongói. Záros határidőn belül megjelennek, tekintet nélkül az időpontra, helyszínre, időjárásra, mert vonzza őket a dimetil-triszulfid, amely a halál beállta után azonnal távozni kezd a testből. Lepetéznek, majd pár nappal később kikelnek a lárvák, és rávetik magukat a rothadó hússra. Azután bebábozódnak, a bábokból legyek lesznek, amelyek szintén keresnek egy holttestet, hogy belepetézhessenek, és egy hónappal később az életüknek vége szakad, és meghalnak. Ezt a mintázatot követik. Nem is különbözik annyira a miénktől, gondolta Katrine. Vagy nem is különbözik annyira az enyémtől.

Körülnézett. A fák között fehérbe öltözött helyszínelők mozogtak hangtalan kísértetként. Ijesztő árnyakat vetettek, amint villant a fényképezőgépük vakuja. Az erdő nagy volt. Az Østmarka gyakorlatilag egészen Svédországig húzódott. A holttestet egy kocogó találta meg. Vagyis inkább a kutyája, amely póráz nélkül szaladgált, és egyszer csak letért a keskeny, kavicsos útról. Már besötétedett, és a fejlámpás kocogó kiáltozva követte az állatot, amely a holttest mellett várta, farkcsóválva. Mondjuk a farkcsóválásról a tanúvallomásban egyetlen szó sem esett, ezt Katrine maga képzelte hozzá.

– Susanne Andersen – suttopta, bár nem igazán tudta, kinek. Talán a halottnak, hogy biztosítsa arról, hogy végre rátaláltak, és megállapították a személyazonosságát.

A halál oka egyértelműnek tűnt. A karcsú nyakon vágás húzódott végig, mint egy mosoly. A vérből ugyan kiszolgálták magukat a légylárvák, egyéb rovarok és talán más állatok is, de a bokrokon és az egyik fatörzsön is látszottak vérnyomok.

– Itt ölték meg – szögezte le Katrine.
– Tényleg úgy néz ki – felelte Szung-min. – Szerinted megerőszkolták? Talán a halál beállta után?

– A halál beállta után – tűnődött Katrine, és az elemlámpájával Susanne kezére világított. – Nem tört le a körme. Harcnak semmi jele. De megpróbálom megsürgetni a halottszemlét, hogy már a hétvégén legyen valami fogalmunk arról, mi történt.

– Boncolás?

– Hétfő előtt esélytelen.

Szung-min felsóhajtott.

– Nyilván csak idő kérdése, mikor találjuk meg Bertine Bertilsent megerőszkolva, átvágott torokkal a Grefsenkollenen.

Katrine bólintott. Az elmúlt évben jobban megismerte Szung-mint, és megértette, miért emlegetik a Kripos legjobb nyomozói között. Sokan úgy vélték, hogy ő fogja átvenni a stafétabotot Ole Wintertől, és ez a beosztottjai javára fog válni. Talán igazuk is volt, de akadtak olyanok is, akik kételyeiket fejezték ki, hogy jó ötlet-e rábízni az ország vezető nyomozói szervét egy örökbe fogadott, meleg dél-koreaira, aki úgy öltözik, mint egy brit ficsúr. A férfi klasszikus, tweedből készült vadászkabátja és cserzettbőr csizmája éles kontrasztban állt Katrine vékony Patagonia pehelykabátjával és Gore-Tex futócipőjével. Bjørn *gorpcore*-ként emlegette azt a nemzetközi trendet, hogy az emberek úgy mennek szórakozni, mintha a hegyekbe készülnének. Katrine inkább úgy vélte, arról lehet szó, hogy az ember alkalmazkodik a kisgyerekes létehez; bár azt is kezdte belátni, hogy az öltözködési stílusa visszafogottabbá, gyakorlatiasabbá válásához az is hozzájárult, hogy már nem fiatal, lázadó nyomozótehetség, hanem a gyilkossági csoport vezetője.

– Mit gondolsz? – kérdezte Szung-min.

Katrine tudta, hogy egyre gondolnak. És hogy egyikük sem akarja hangosan kimondani. Még nem. Megköszöri a torkát.

– Először azzal kapcsolatban kell állást foglalnunk, ami itt van, és ki kell derítenünk, mi történt!

– Egyetérttek.

Katrine remélte, hogy a következőkben a Kripos gyakran fog úgy nyilatkozni, hogy egyetértenek vele. Természetesen örült minden segítségnek. A Kripos azonnal tudatta velük, hogy munkára készen állnak, amikor pontosan egy héttel Susanne eltűnése után jelentették Bertine

Bertilsenét is, amely feltűnően azonos körülmények között ment végbe. Mindkettlen egy keddi estén hagyták el a lakóhelyüket anélkül, hogy a rendőrség által kikérdezettek közül bárkivel közölték volna, hová mennek, és miért, és többé nem kerültek elő. Ezenkívül más is összekötötte őket, ezért a rendőrség félretette azt a korábbi feltételezést, hogy Susannét baleset érte, vagy öngyilkosságot követett el.

– Jól van, akkor ebben maradunk. – Katrine felállt. – Referálok a főnöknek.

A lába teljesen érzéketlenné vált a guggolástól, így beletelt egy kis időbe, mire el tudott indulni. Világított a telefonjával, hogy nagyjából ugyanoda lépjen, ahová a tetthely felé tartva tették. Amikor a fák között kifeszített kordonok túloldalára ért, kikereste a névjegyzékéből a rendőrfőnököt. Bodil Melling három csörgés után vette fel.

– Bratt vagyok. Sajnálom, hogy ilyen későn telefonálok, de úgy tűnik, megtaláltuk az egyik eltűnt nőt. Megölték. Átvágták a torkát, és elvérzett. Valószínűleg megerősszakolták, vagy szexuálisan bántalmazták. Szinte biztosan Susanne Andersen.

– Ez nem túl jó – felelte Melling.

A hangja tompán csengett, és Katrine szinte látta maga előtt a nő kifejezéstelen arcát, színtelen ruháit, bágyadt testbeszédét, garantáltan konfliktusmentes családi és minden izgalmat nélkülöző szexuális életét. Az újonnan kinevezett rendőrfőnököt csak a nemsokára megüresedő rendőrfőkapitányi állás tudta valamennyire megmozgatni. Nem mintha Melling ne lett volna megfelelő a posztra, de Katrine kiállhatatlanul unalmasnak tartotta. Defenzívnek. Gyávának.

– Összehív egy sajtótájékoztatót? – folytatta Melling.

– Igen. Szeretne...

– Nem. Amíg nem sikerül megállapítani a holttest személyazonosságát, csinálja maga!

– A Kriposszal? Ők is küldtek embert a tetthelyre.

– Rendben. Ha nincs más, akkor vendégeink vannak.

A beálló szünetben a háttérből halk eszmecsere hallatszott. Jó hangulatúnak tűnt, olyasfajtanak, amelyben teljes egyetértés uralkodik, ahol a beszélgetőpartnerek csak megerősítik és kifejtik azt, amit valaki más mondott. Társadalmi kötődés. Bodil Mellingnek ez kellett. Biztosan berágna, ha Katrine megint felhozná azt, amit már akkor azonnal bedobott, amikor jelentették Bertine Bertilsen eltűnését, és felvetődött a

gyanú, hogy a két nőt ugyanaz a tettes gyilkolhatta meg. Igazából felesleges is. Melling elutasítóan viselkedett, gyakorlatilag lezárta a témát. Katrine tudta, hogy hagynia kellene.

– Van még valami – felelte, és mély levegőt vett.

Melling habozás nélkül lecsapott.

– A válasz nem, Bratt.

– De ő az egyetlen specialistánk. És a legjobb.

– Meg a legrosszabb. Ráadásul már nem is a miénk. Hála az égnek!

– A sajtó érdeklődni fog utána. Meg fogják kérdezni, miért nem...

– Maga meg szépen elmondja az igazságot. Hogy fogalmunk sincs, hol van. Tekintetbe véve, mi történt a feleségével, plusz az instabil természetét és az alkoholizmusát, nem is igazán tudom elképzelni, hogy alkalmas lenne gyilkossági ügyek felderítésére.

– Azt hiszem, tudom, hogyan tudnám megtalálni.

– Felejtse el, Bratt! Ha régi hősöket próbál előrángatni, valahányszor kissé szorult helyzetbe kerül, azzal tulajdonképpen azt fejezi ki, hogy nem becsüli az embereit, akik ténylegesen a rendelkezésére állnak. Maga szerint milyen hatással lesz az önbizalmukra és a motivációjukra, ha közli velük, hogy egy félreállított roncsot akar bevonni a nyomozásba? Ezt rossz vezetésnek hívják, Bratt.

– Rendben – felelte Katrine, és nyelt egy nagyot.

– Jól van. Értékelem, hogy ezt mondja. Még valami?

Katrine gondolkozott. Ezek szerint Mellinget mégis lehet provokálni, és néha kivillantja a fogait. Ez jó. A fák fölött függő holdsarlóra pillantott. Előző este Arne, a fiatalember, akivel már majdnem egy hónapja randizgatott, elmesélte, hogy két hét múlva teljes holdfogyatkozás lesz, úgynevezett vérhold, és ezt, mivel csak két- vagy háromévente kerül rá sor, meg kellene ünnepelniük. Katrinét nem vitte rá a lélek, hogy közölje a lelkes Arnéval, hogy nem túl jó ötlet olyan hosszú időre előre tervezni, mint két hét, elvégre alig ismerik egymást. Soha nem félt a konfliktusoktól és attól, hogy kimondja a véleményét. Ezt talán az apjától örökölte, a bergeni rendőrtől, akinek több ellensége volt, mint amennyi esős napja a szülővárosának, de megtanulta megválogatni, mikor és milyen harcba menjen bele. Most rövid töprengés után arra jutott, hogy azzal a konfliktussal ellentétben, amelyet egy olyan férfival kellene vállalnia, akivel nem tudja, van-e közös jövője, ez elől nem térhet ki. Inkább most kell megejtenie, mint később.

– Még egy utolsó dolog – felelte. – Az is rendben van, ha ezt elmondom a sajtótájékoztatón, amennyiben rákérdeznek? Vagy a következő áldozat szüleinek?

– Mit akar ezzel mondani?

– Hogy a rendőrség lemond annak a személynek a segítségéről, aki már három sorozatgyilkost kapott el Oslóban. Mert úgy véljük, ha nem így tennénk, azzal árthatnánk néhány kollégánk önbecsülésének.

Hosszú szünet támadt, és most a háttérből sem szűrődött be semmi a kagylóba. Melling végül megköszörülte a torkát.

– Tudja, mit, Katrine? Már régóta keményen dolgozik ezen az ügyön. Tartsa meg a sajtótájékoztatót, aludja ki magát a hétvégén, és aztán hétfőn majd beszélünk!

Letették, és Katrine felhívta az Igazságügyi Orvostani Intézetet. A hivatalos utat megkerülve közvetlenül Alexandra Sturdzát hívta, a fiatal laboránst, akinek se pasija, se gyereke nem volt, és a munkaidőt sem tartotta be szigorúan. Sturdza valóban megígérte, hogy egy kollégájával másnap ránéznek a holttestre.

Katrine visszakémlt a tetthely felé. Talán azért, mert a saját erejéből küzdötte fel magát ebben a férfivilágban, soha nem tudott megszabadulni a megvetéstől, amelyet azok iránt a nők iránt érzett, akik önként és dalolva alávetették magukat a férfiaknak. Susannét és Bertinét az is összekötötte, hogy férfiakkól éltek, valamint osztoztak egy náluk több mint harminc évvel idősebb ingatlanmágnáson, Markus Røedön. Másokra alapozták az életüket, arra építettek, hogy majd olyan férfiak tartják el őket, akiknek velük ellentétben van munkájuk és pénzük, és ezért cserébe a testüket, fiatalságukat és szépségüket nyújtották. Meg azt, hogy amennyiben a kapcsolatra fény derül, a kitarójuk élvezheti más férfiak irigységét. De a gyerekektől eltérően a Susannéhoz és Bertinéhez hasonló nőknek azzal a tudattal kell élniük, hogy a szeretet nem feltétel nélküli. Előbb vagy utóbb lapátra kerülnek, és akkor új gazdatest után kell nézniük, akin élősködhetnek. Vagy aki hagyja, hogy élősködjenek rajta, attól függően, honnan vesszük szemügyre a kérdést.

Ez szeretet? Vagy inkább: ez is szeretet? Miért ne lenne az? Csupán azért, mert olyan kétségbeejtő belegondolni?

Kék fény vetült a fákra. Hangtalanul megérkezett a mentő. Katrine Harry Holéra gondolt. Áprilisban kapott tőle életjelet. Annyi mindent küldhetett volna, de egy Venice Beachet ábrázoló képeslap jött

Los Angelesből. Mint egy mélyen cirkáló tengeralattjáró szonárjának pittyenése. A férfi nem erőltette meg magát. „Küldj pénzt!” Katrine nem volt biztos benne, hogy viccnek szánta. Azóta nem hallott felőle.

Egyetlen nyikkanást sem.

Felcsendült a fülében a dal utolsó versszaka, ameddig nem jutott el.

Blåmann, Blåmann, én kecském,

Mekegj választ énnekem!

Nem lehet, hogy holt legyél,

S ne halljad az énekem.

Második fejezet

Péntek. Pénz

A sajtótájékoztatót szokás szerint a rendőr-főkapitányság negyedik emeleti előadó-jában tartották. A falon lévő óra tíz óra előtt három percet mutatott. Mona Daa, a *VG* bűnügyi újságírója a kollégái között arra várt, hogy a rendőrség képviselői megjelenjenek a pódiumon, és közben megállapította, hogy elég sokan összegyűltek. Több mint húszan, a péntek este ellenére. Mona rövid eszmecsérét folytatott a fotósával arról, hogy a kettős gyilkosságok kétszer olyan jól eladhatók-e, mint ha csak egyvalakit ölnek meg, vagy inkább a csökkenő hozadék elve lép életbe. A fotós úgy vélte, hogy a minőség fontosabb a mennyiségnél, és ha az áldozat fiatal, norvég etnikumú, nő és az átlagnál csinosabb, az több kattintást fog hozni, mint egy negyvenes drogos páros, akiknek még priuszuk is van. Vagy mint két – de akár három – bevándorló, akik valamilyen bandához tartoznak.

Mona egyetértett vele. Egyelőre csak az egyik eltűnt lány halálát erősítették meg, de valószínűleg csak idő kérdése, és megbizonyosodnak arról, hogy a másik is hasonló sorsra jutott, és mindketten fiatalok, a norvég etnikumhoz tartoznak, és csinosak. Ennél jobbat kívánni sem lehet. Monának fogalma sem volt, mit gondoljon. Ez azt jelenti, hogy az emberek különösen aggódnak azokért, akik fiatalok, ártatlanok és védetlenek? Vagy egyéb faktorok játszanak szerepet, olyasmik, amik mindig hozzák a kattintásokat? Szex, pénz és olyan élet, amilyenre az olvasók áhítoznak.

Apropó áhítozás. A Mona előtti sorban egy, a harmincas évei közepén járó pasas ült. Olyan flanelinget viselt, amilyen nélkül újabban egyetlen, magára valamit is adó hipszter sem mutatkozott volna, és olyan kalapot, amelyet Gene Hackman hordott a *Francia kapcsolatban*. Terry Vágét a *Dagbladet* küldte, és Mona a forrásaira áhítozott. A férfi az ügy kezdete óta előttük járt. Ő írta meg például azt, hogy Susanne Andersen és Ber-

tine Bertilsen ugyanabban a buliban voltak, és azt is, hogy mindkettejüket Røed tartotta ki. Ez rettentően dühítette Monát, és nem csak azért, mert konkurensek voltak. Már önmagában az ingerelte, hogy Våge is eljött a sajtótájékoztatóra. A férfi – mintha meghallotta volna a gondolatait –, megfordult, és egyenesen rámeredt. Széles mosolyra húzta a száját, és az egyik ujját az idióta kalapja karimájához emelte.

– Kedvel téged – jegyezte meg a fotós.

– Tudom – felelte Mona.

Våge akkor kezdett érdeklődni iránta, amikor teljesen valószínűtlen módon megint megjelent a szakmában, ez alkalommal bűnügyi újságíróként, Mona pedig elkövette azt a hibát, hogy viszonylag kedvesen viselkedett vele egy képzésen, amely ráadásul a sajtóetikáról szólt. Mivel a többi újságíró került Vágét, mint a dögvészt, nyilván félreértette a nő hozzáállását. Ezután állandóan kereste Monát, hogy „tippeket és tanácsokat” kérjen tőle. Mintha Mona mentorálni akarna egy konkurenst, vagy egyáltalán hajlandó lenne közelebb kerülni egy olyan alakhoz, mint Terry Våge, akiről mindenki tudta, hogy nem véletlenül zörög körülötte a haraszt. De minél elutasítóbb lett, Våge annál jobban nyomult. Hívogatta, megpróbálta a közösségi médián keresztül elérni, és váratlanul meg-megjelent ott, ahol Mona éppen tartózkodott. Szokás szerint beletelt egy kis időbe, míg a nő rájött, hogy ő maga érdekli. Monáért soha nem versengtek a fiúk, tömör teste és széles arca nem tette túl kapóssá, és ehhez jött a haja, amelyet az anyja csak „élettelennek” nevezett, valamint a veleszületett csipő-rendellenessége, amely miatt úgy közlekedett, mint egy rák. Isten tudja, hogy kompenzálni akart-e, de elkezdett súlyt emelni, amitől még tömörebb lett, de százhusz kilót emelt fel, és harmadik lett az országos testépítő bajnokságon. És mivel megtanulta, hogy az ember – vagy legalábbis ő – soha semmit nem kap ingyen, laza sármot, humort és keménységet fejlesztett ki, amiről a Barbie babák csak álmodozhattak, és ami hozzásegítette a nem hivatalos „krimikirálynő” címhez – és Andershez. E kettő közül Anderst értékelte jobban. Bár csak egy kicsit. Mindenesetre hiába volt szokatlan és hízelgő számára a Våge által tanúsított érdeklődés, esze ágában sem volt kiaknázni a lehetőséget, és úgy gondolta, hogy ezt – ha szavakkal nem is, de a hanglejtésével és a testbeszédével – a férfi előtt is világossá tette. De ő mintha csak azt hallotta és látta volna, amit akart. A tágra nyílt, intenzíven rá meredő szeme

láltán Mona néha arra gondolt, hogy a fickó tol valamit, vagy nincs ki mind a négy kereke. Egy este megjelent mellette egy bárban, amíg Anders vécén volt, és mondott neki valamit, olyan halkán, hogy a zene miatt alig lehetett kivenni a szavait, de azért mégsem elég halkán: „Az enyém vagy.” Mona úgy tett, mintha nem hallotta volna. A férfi nyugodtan és magabiztosan méregette, és olyan ravaszul mosolygott, mintha közös titkuk lett volna. Monának semmi kedve nem volt drámázni, ezért nem szólt Andersnek. Vagyis Anders igazából jól kezelte volna a helyzetet, és ezt Mona is tudta, mégsem szólt neki. Mi a fene járhatott Våge fejében? Hogy Mona érdeklődésének azzal arányosan kell növekednie, ahogyan a kis pocsolójuk új alfahímje egyre magasabb pozíciót foglal el a bűnügyi újságírók között, akiket mindig megelőz? Mert így volt, ezt nem lehetett vitatni. Szóval, ha Mona áhítozott valamire, ami nem az övé, akkor arra, hogy visszakerüljön az első helyre, és ne azok között botladozzon, akik hiába próbálják utolérni Terry Vågét.

– Szerinted ki adja neki a fülesekét? – kérdezte sűgva a fotóstól.

A férfi vállat vont.

– Lehet, hogy megint kamuzik.

Mona megrázta a fejét.

– Nem. Most nem.

Markus Røed és az ügyvédje, Johan Krohn meg sem próbálta cáfolni, amit Våge írt, és már ez megerősítette, hogy igaz lehet.

De nem volt mindig krimikirály. A régi foltot nem tudta lemosni magáról, és biztos, hogy örökre rajta is fog maradni. A lány művészneve Genie volt, és azok, akik emlékeztek Suzi Quatróra, felismerték, hogy Suzi Quatro-féle retró glamrockot játszik a bandájával. Az eset öt-hat évvel korábban történt, és nem az volt a legrosszabb, hogy Våge rengeteg hazugságot hordott össze Genie-ről a cikkeiben, hanem hogy egy afterpartyn állítólag Rohypnolt tett a kamasz lány italába, hogy megdughassa. Akkoriban egy népszerű ingyenes újságba írt zenéről, és fülig belezúgott Genie-be, de a lány – annak ellenére, hogy állandóan az egekig magasalt a kritikáiban – mindig kikosarazta. Våge azonban továbbra is járt a koncertjeire, és az utána következő afterpartyt sem hagyta volna ki soha. Egészen addig, amíg – ha lehet hinni a pletykáknak – beginázta a lányt, és felvitte a szobájába, amelyet abban a hotelben vett ki, ahol a banda is megszállt. A történet szerint a banda fiútagjai rájöttek, miben

sántikál, és berontottak a szobába, ahol Genie eszméletlenül, félig levetkőztetve feküdt az ágyon. Úgy elverték Vågét, hogy betört a koponyája, és hónapokat töltött kórházban. A banda és Genie talán úgy vélte, ez elég büntetés neki, vagy nem akarták kitenni magukat a jogi következményeknek, mindenesetre a rendőrséget egyik fél sem vonta be az ügybe. A ragyogó kritikáknak persze ezután vége szakadt. Våge nemcsak zeneileg döngölte a földbe Genie-t, hanem olyasmiket terjesztett, hogy a lány könnyűvérű, drogozik, lopja a dalait, alulfizeti a banda tagjait, és hamis információkat ad meg, amikor támogatót keres a turnéihoz. Amikor ezért bepanaszolták Vågét, és kiderült, hogy a sztorik nagy részének semmilyen valóságalapja sincs, kirúgták, és a következő öt évben nemkívánatos személy volt a norvég sajtóban. Hogy milyen módon kapaszkodott vissza, az szinte rejtély volt. Vagy igazából nem is. Azt egyértelműen látta, hogy zenéről többet nem fog tudni írni, de elindított egy krimiblogot, amelyet egyre többen olvastak, és végül a *Dagbladet* kijelentette, hogy egy fiatal újságíró nem lehet eltiltani a hivatásától csupán azért, mert a pályafutása kezdeti szakaszában hibákat követett el, és alkalmazta Vågét szabadúszóként. Ez a szabadúszó jelenleg több cikket írt, mint az újság néhány állandó szerzője.

Mona gondolatait a rendőrség bevonulása szakította félbe. Ketten az oslói rendőrségtől érkeztek. Katrine Bratt, a gyilkossági csoport vezetője, és Kędzierski sajtófőnök, akinek a göndör lobonca Dylant juttatta az ember eszébe. A Kripos is két embert küldött. Magát a nyomozócsoport vezetőjét, a terrierszerű Ole Wintert és a mindig jól öltözött, kifogástalan frizurájú Szung-min Larsent. Ebből Mona arra következtetett, hogy már eldöntötték, hogy a nyomozást a gyilkossági csoport, amely ebben az esetben a Volvo, és a Kripos, azaz a Ferrari, közösen fogják végezni.

A legtöbb újságíró a telefonjával rögzített képet és hangot, de Mona kézzel jegyzetel, és a fotózást a kollégájára hagyta.

A várakozásainak megfelelően nem sokat tudtak meg azon kívül, hogy az Østmarkán, a Skullerud közelében lévő kirándulóhelyen holttestet találtak, amely azonos az eltűnt Susanne Andersennel. Az ügyet lehetséges gyilkosságként vizsgálják, de egyelőre semmit sem tudnak mondani olyan részletekről, mint a halál oka, az események menete, gyanúsítottak stb.

Ezután következett a szokásos tánc, amelynek során az újságírók kérdésekkel bombázták az emelvényen ülőket, azok pedig, főleg Katrine

Bratt, felváltva ismételték, hogy „ezt nem kommentáljuk”, és „erre nem tudunk válaszolni”.

Mona felsóhajtott. Andersszel azt tervezték, hogy kései vacsorával kezdik meg a hétvégét, de a dolgok máshogyan alakultak. Lejegyezte, amit hallott, de az az érzése támadt, hogy ezt a beszámolót már vagy százszor papírra vetette.

Talán Våge is ugyanígy érzett. Úgy tűnt, se nem jegyzetel, se nem rögzít semmit a telefonjával. Hátradőlt a székén, és enyhe, szinte diadalmos mosollyal nézett körbe. Nem tett fel kérdéseket, mintha már ismerné a választ arra, ami érdekl. Mona úgy látta, a kollégáiknak is elfogytak a kérdéseik, és amikor Kędziński levegőt vett, hogy lezárja a sajtótájékoztatót, a magasba emelte a ceruzáját.

– Igen, VG? – kérdezte a sajtófőnök olyan arccal, amely arról árulkodott, hogy rövidre fogja zárni az ügyet, mert jön a hétvége.

– Úgy érzik, rendelkeznek a megfelelő kompetenciával, ha kiderül, hogy az elkövető olyasvalaki, aki újra gyilkolni fog, tehát...

Katrine Bratt előrehajolt, és félbeszakította.

– Mint mondtuk, nem lehet megállapítani, hogy van-e összefüggés a jelenlegi haláleset és egyéb bűncselekmények között. Ami a gyilkossági csoport és a Kripos kompetenciáját illeti, biztosan állíthatom, hogy annak fényében, amit az ügyről tudunk, teljesen megfelelő.

Mona felfigyelt az „annak fényében, amit az ügyről tudunk” kitételre és arra is, hogy a Bratt mellett ülő Szung-min Larsen nem bólintott a nő szavaira, és más módon sem jelezte, mit gondol a kompetenciáról.

A sajtótájékoztató véget ért, és Mona a többi újságíróval együtt kilépett az enyhe őszi éjszakába.

– Mit gondolsz? – kérdezte a fotósa.

– Azt, hogy örülnek a hullának – felelte Mona.

– Azt mondtad, hogy örülnek?

– Igen. Susanne Andersen és Bertine Bertilsen úgy két-három hete halottak, és ezt a rendőrség is tudja, de a Røednél tartott bulin kívül eddig semmilyen nyomuk sem volt. Szóval szerintem örülnek, hogy úgy kezdenek meg a hétvégét, hogy legalább van egy hullájuk, ami elárulhat nekik valamit.

– Hát, te aztán állati hideg vagy, Daa.

Mona meglepődve pillantott a férfira, és a szavait ízlelgette.

– Köszönöm – felelte végül.

Már negyed tizenkettőre járt, amikor Johan Krohn végre le tudott parkolni a Lexus UX 300e-jével a Thomas Heftyes gatén, és megkereste a házat, ahová az ügyfele, Markus Røed hívta. Az ötvenéves védőügyvédet a kollégái Oslo három, de legfeljebb négy legjobbjá között tartották számon, a laikusok pedig a médiamegjelenései miatt kikiáltották a legjobbnak. Mivel kevés kivételtől eltekintve nagyobb sztár volt az ügyfeleinél, soha nem ment házhoz. Az ügyfél kereste fel őt, mégpedig a Krohn és Simonsen ügyvédi iroda Rosenkrantz' gatén található irodájában munkaidőben. Bár talán a mostani eset sem minősült házhoz menésnek, mert Røed hivatalosan nem itt lakott, hanem egy kétszázhatvan négyzetméteres penthouse-ban az Oslobukta egyik új épületének legfelső szintjén.

Krohn a fél órával korábban telefonon megkapott utasításnak megfelelően megnyomta a Barbell Ingatlan feliratú csengőt. A cég Røedé volt.

– Johan? – szólt bele Røed zihálva. – Ötödik emelet.

Az ajtó felzúmmögött, és Krohn belökte.

A lift olyan gyanúsán nézett ki, hogy inkább gyalog ment fel. A széles, tölgyfából készült lépcső öntöttvas korlátjának formái inkább Gaudí juttatták az eszébe, nem olyanok voltak, mint amik egy régebbi, exkluzív norvég épületet szoktak díszíteni. Az ötödiken résnyire nyitott ajtó fogadta. Bentről csatazajt hallott, és amikor belépett a lakásba, és belesett a kékes fényben úszó nappaliba, rájött, valóban háború folyik előtte. Egy hatalmas, legalább százcolos tévéképernyő előtt három férfi állt neki háttal. Egyértelműen a középső volt közülük a legnagyobb. VR-szemüveget viselt, és mindkét kezében kontrollert tartott. A másik kettő, talán a húszas éveiben járó férfi egyértelműen azt nézte a képernyőn, mit lát a VR-szemüveges játékos. A tévé egy lövészárkot mutatott. Krohn a feléjük özőnlő német katonák sisakjából arra következtetett, hogy az első világháborúban lehetnek. A nagydarab pasas vadul lövöldözött a németek hadára.

– Jeee! – ordította az egyik fiatalember, amikor az utolsó német feje is felrobbant a sisakja alatt, és a katona a földre zuhant.

A nagydarab levette a VR-szemüveget, és Krohn felé fordult.

– Na, legalább ezt elintéztük – jelentette ki elégedett vigyorral.

Markus Røed a korához képest jól nézett ki. Széles arcában játékosan villogott a szeme, mindig napbarnított bőrén nem látszottak ráncok, hátrafésült, csillogó fekete haja sűrűségét egy húszéves is megirigyelhette

volna. Ugyan hízásnak indult, de a magassága miatt a hasa nem keltett nevetséges benyomást. Legelőször étellel teli, intenzív pillantása ragadta meg az ember figyelmét. Jól tükrözte a benne lakozó energiát, ami miatt a legtöbben először lenyűgözönek, aztán túl soknak, végül pedig rettetően fárasztónak tartották. Persze addigra valószínűleg mindenkitől megszerezte, amit akart, és az illető mehetett, amerre látott. De az energiaszintje ingadozott, pont úgy, mint a hangulata. Krohn azt feltételezte, hogy mindkettő összefüggésben áll a fehér porral, amelynek nyomai ott maradtak Røed orra alatt. Tisztában volt az ügyfelével kapcsolatos kihívásokkal, de kitartott. Nem csupán azért, mert Røed ragaszkodott hozzá, hogy az órabére másfélszeresét fizesse neki azért, hogy „biztosítsa Krohn osztatlan figyelmét, lojalitását és eredményorientáltságát”, hanem főképpen azért, mert ilyen ügyfélről álmodni is alig mert. Røed befolyásos milliárdos volt, aki olyan elviselhetetlen alak hírében állt, hogy Krohn furcsamód inkább tűnt bátornak és gerincesnek, mint opportunistának azért, mert elvállalta. Így abba is beletörődött, hogy amíg ez az ügy tart, péntek éjjel is igényt tarthatnak a szolgálataira.

Røed intett a két fiatalembernek, akik elhagyták a szobát.

– Ismeri a War Remainst, Johan? Nem? Igazán jó VR-játék, de senkit nem lehet benne lelőni. Ez itt egy másolatszerűség, aminek a fejlesztője azt akarja, hogy investáljak bele... – Røed a képernyő felé biccentett, és közben fogott egy üveget, hogy két alacsony kristálypohárba barna brandyt töltsön. – Megpróbálja megtartani a War Remains varázslatosságát, de engedi, hogy az ember – hogyan is fejezzem ki? – befolyásolja a történelem menetét. Mert ezt akarjuk, nem igaz?

– Vezetek. – Krohn feltartotta a tenyerét a pohár előtt, amelyet Røed át akart adni neki.

Røed egy pillanatig úgy nézett rá, mint aki nem érti, aztán tüszentett egy nagyot, leereszkedett egy Barcelona börszékre, és mindkét poharat maga elé tette az asztalra.

– Kié ez a lakás? – kérdezte Krohn, és ő maga is leült. Azonnal megbánta a kíváncsiságát. Egy ügyvéd számára gyakran az a legbiztosabb, ha csak annyit tud, amennyit feltétlenül muszáj.

– Az enyém – felelte Røed. – Arra használok, hogy... tudja, hogy visszahúzódjak.

A vállrándítása és a kislánc, mégis minden hájjal megkent mosolya kifejezte, amit nem mondott ki hangosan. Krohn több ügyfele is rendel-

kezett ilyen lakással, sőt, egy házasságon kívüli kaland során, amely szerencsére úgy végződött, hogy ráébredt, mit kockáztat, ő maga is fontolóra vette, hogy szerez egyet. Egy kollégája úgy emlegette az ilyen lakásokat, hogy agglegényfészek nem agglegények számára.

– Most mi lesz? – váltott témát Røed.

– Azonosították Susannét, és megállapították, hogy gyilkosság történt, szóval a nyomozás új szakaszba lép. Fel kell készülnie arra, hogy megint behívják kihallgatásra.

– Más szóval még több érdeklődés fog felém irányulni?

– Hacsak nem találnak valamit a tetthelyen vagy a holttesten, ami kizárja magát. Ebben mindig lehet reménykedni.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmit fog mondani, de nem engedhetem meg magamnak, hogy tétlenül reménykedjek, Johan. Tudja, hogy a cégem az elmúlt két hétben három nagy szerződéstől esett el? Mindenféle kifogással jöttek, hogy bőkezűbb ajánlatra várnak, meg ilyesmi. Senki nem meri egyenesen kimondani, hogy az egész a *Dagbladet*-ben megjelent cikkek miatt van. Nem akarják, hogy összekapcsolják őket egy lehetséges gyilkossal, vagy attól tartanak, hogy rács mögé kerülök, és a cégem becsődöl. Ha azt várom, hogy néhány alulfizetett, nem túl magasán kvalifikált rendőr elvégezze a munkáját, bezárhatom a céget, mielőtt bármit is találnak, ami bizonyítja az ártatlanságomat. Proaktívnak kell lennünk, Johan. Meg kell mutatnunk a közvéleménynek, hogy nem vagyok bűnös, vagy legalább azt, hogy az érdekekben áll, hogy kiderüljön az igazság.

– Méghozzá hogyan?

– Saját nyomozókat kell alkalmaznunk. A legjobbakat. A legjobb esetben megtalálják a gyilkost. A második legjobb esetben bebizonyítom, hogy valóban meg akarom találni az igazságot.

Krohn bólintott.

– Hadd legyenek most az ördög ügyvédje! A szójáték nem volt szándékos.

– Legyen! – Røed megint tüszentett egyet.

– Először is a legjobb nyomozók már a Kriposnál dolgoznak, mert ott jobban fizetnek, mint a gyilkosságiaknál. Még ha fel is adnák a biztos karrierjüket egy ilyen rövid megbízás miatt, háromhavi felmondási idejük van, ráadásul titoktartási kötelezettség köti őket, ami miatt számunkra gyakorlatilag használhatatlanok. Másodszor mindenki azt fogja kiemelni,

hogy a nyomozást egy milliárdos rendelte meg, amivel nem tesz túl jó szolgálatot az ügyének. Ha olyan tények kerülnek napvilágra, amik felmentik magát, automatikusan kétségbe fogják vonni őket, ami nem történne meg, ha a rendőrség ásná elő ugyanezeket a tényeket.

Røed elmosolyodott, és megtörölte az orrát egy papír zsebkendővel.

– Szeretem, ha kapok valamit a pénzemért. Remekül azonosította a problémákat, most pedig megmutathatja, hogy maga a legjobb. Fejtse ki, hogyan oldjuk meg őket!

Krohn kihúzta magát ültében.

– Köszönöm a bizalmat, de ez a feladat felettébb nehéz.

– Mert?

– Azt mondta, a legjobbat akarja. Van valaki, aki talán a legjobb, legalábbis korábban már ért el eredményeket.

– De?

– De már nem dolgozik a rendőrség kötelékében.

– Az előbbieik alapján ez inkább előny.

– Úgy értem, hogy nem véletlenül nincs már a rendőrségnél.

– Mégpedig?

– Hol kezdjem? Illojális. Súlyos gondatlanságokat követett el szolgálat közben. Részegen dolgozott. Egyértelműen alkoholista. Többször alkalmazott erőszakot. Drogokkal élt. Bűnös legalább egy kollégája halálában, bár nem ítélték el érte. Egyszóval valószínűleg több bűncselekmény van a rovásán, mint a legtöbb bűnözőnek, akit bevarrt. Ezenkívül feltételezhetően rettenetes együtt dolgozni vele.

– Hát ez nem kevés. De miért említi, ha olyan lehetetlen?

– Mert ő a legjobb. És mert más szempontból is a hasznunkra lehet.

– Valóban?

– A megoldott ügyei miatt azon kevés nyomozó közé tartozik, akiket ismernek arcról. Elterjedt róla, hogy nem hajlandó semmiféle kompromisszumra, és nem adja fel az elveit. Ez persze túlzás, de az emberek szeretik az ilyen kitalációkat. Nekünk jól jön, hogy az imidzse segít elhessegetni a gyanút, hogy megvettük az eredményt.

– Maga aztán minden pénzt megér, Johan Krohn! – röhögött Røed.

– Ez a pasas kell nekünk!

– Az a baj...

– Nem! Ajánljon annyit, amire nem tud nemet mondani!

– ...hogy úgy tűnik, senki sem tudja pontosan, hol van.

Røed felemelte a poharát, de nem kortyolt bele az italba, csak megvetően méregette.

– Mit jelent az, hogy „pontosan”?

– A munkám során előfordul, hogy találkozom Katrine Bratt-tal, a gyilkosságiak főnökével, ahol ez a pasas is dolgozott. Érdeklődtem utána, és azt válaszolta, hogy utoljára egy nagyvárosból adott magáról életjelet, de nem tudta, hol lakik a városon belül, és mit keres ott. Nem tűnt túl optimistának a pasast illetően, hogy úgy mondjam.

– Hé! Most már eladta nekem a fickót, szóval ne visszakozzon, Johan! Ő kell nekünk, érzem. Kerítse elő!

Krohn felsóhajtott. Már megbánta, hogy ilyen nagyravágyó stréber volt, és egyenesen belesétált Røed klasszikus „bizonyítsd be, hogy te vagy a legjobb!” csapdájába, amelyet az ügyfele nyilván gyakran alkalmazott. De most már rázárult a lábára a medvecsapda. Túl késő visszafordulni. Vár rá jó pár telefonhívás. Az időeltolódást számolgatta. Na jó, akár neki is állhat.